

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kong Knud den Helliges Levnet (af Knytlinge-Sage)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 253. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_297_7-txt-shoot-idm1256/facsimile.pdf (tilgået 03. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

hat nu mellem os selv en anden Leeg for. Saak sejede da Normændene hjem til Norge, og Kong Knud med samt sit anseelige Folgeslab vendte tilbage til Sjælland, hvor de Sandebud han havde stillet til Venben, mødte ham med den Besked at Bønderne toge med Ryshaand mod Kongens Tilbud om Fred og Bonslab, og være kun stukne i Søvn, fordi de ikke turde troe Kongen, da de havde hørt, han agtede sig til Vendin med den store Hær, han ejer Sigende, havde forsamlet; og derfor vilde de være paa rede Haand til at værge deres Land, isald det skulle blive angrebet, men nu fikke de Kongen Forsikring om alt Bonslab og hæderlig Skänk. Denne Tidende gjorde Kongen glad og let om Hjertet.

Ellevte Kapitel.

Om Kongens Rettergang med Bønderne.

Det første man nu hørte til Kong Knud er, at han tog Veien sanderpaa og over til Egen, hvor han holdt Thing med Bønderne og talde dem skarpt til for den Spot og Skam, de efter hans Menigheds hav-

be gjort ham, og som de nu, sagde han, flusbe påbe Øie for. Imidlertid antog Grev Erik, som var fulgt med Kongen fra Broder fra Sjælland, sig Bøndernes Sag paa det Webste, og sagde, at det var ikke næc saa ikke meent som gjori af Bønderne, thi, sagde han, I ved jo nok, Hette, at Folket har Mæn som Hvidinger Ord og nybøgt Maad er Bønde Ganning, og At hvidt man sagde dem var at I havde aldrig i Sunde at komme hvor Staden laae. Saaledes talde Grevens udforlig eg riddeligt Bøndernes Sag, men Kongen var vrianten og dans flig at tale til Maade, imidlertid lovede han dog Bønderne Forladelse, at sige paa de Wilkaar, han vilde selv bestemme. Derpaa gings de Mand frem som især var sigtede og lagde Sagen i Kongens Haand, som domd dem i sovre Hader, og Sagen kom mæren en saa dyrt at staae at han syndes der fædte ham stor Uret, men som Vingen da stod, var der ikke andet for, end at lade Kongen stække og smække efter Behag. Han var ikke heller af dem der lagde Fingrene imellem, thi han lod haade Store og Småa, uden nogen Persons Anseelse nede den Lon han syndes dem kunde tilkomme, men det synes Hvidingerne var meget for kunde, og blev det bag Øret, dog gjorde sig ingen saa dristig at sige Kongen imod.

